

Neztratit cestu

Dalibor Boubín

Vždycky jsem záviděl flegmatikům. Tam, kde oni blahosklonně shlíželi na vztekající se autoritu, já zápasil se ztrátou odvahy a obavou o vytrvalost vlastních svěračů.

Mít v sobě alespoň kousek z jejich povahy, nevydrápal bych se včera na ten parapet. Říká se, že ze střechy oné budovy je to k zemi dobrých sto metrů. Spolehlivá výška. Nehrozilo žádné nepříjemné zranění. Sázka na jistotu. Asi první v mém mizerném životě.

Zaklonil jsem hlavu. Vždyť létat je tak snadné. Zapátral jsem po nějakém kroužícím opeřenci, ale kde nic tu nic. Jasně, tohle není pitomý béčkový film. Tohle je můj céčkový život. Podělanej osud.

Ještě chvíli jsem čekal na znamení. Pak mi došlo, že absence znamení může být také znaméním. Tak jsem vstal a připravil se na svůj poslední krok.

„Hele,“ řekl tichý hlas, „můžu si na chvíli přisednout?“

Málem jsem leknutím spadnul. Tep sto devadesát. Před očima mžitky.

„Beru to jako ano,“ usoudil chlap a už se drápal vedle mě.

„Tohle dlouho nedám,“ řekl se zakloněnou hlavou. „Nemůžeš si taky sednout? Bude mě bolet za krkem.“

Poslechl jsem. Chvíli mlčel a jen tak klátil nohama nad bezednou propastí.

„Blbej den,“ spíš oznámil, než se zeptal.

„Ani ne,“ popadl jsem konečně dech, „blbej celej život.“

Podíval se na mě s potlačovaným smíchem v očích. Vlastně v jednom. Druhé překrývala černá páska. Jako u nějakého piráta.

„A co si slibuješ od tohodle?“ kývl do prázdna. „Nějakej sexy afterlife?“

Odkud začít?

„Nebo máš skvělou pojistku a krátkou prognózu?“ zajímal se.

Zavrtěl jsem hlavou a vítr mi vysušil čerstvou sůl z koutků očí.

„Ženská?“

„Jo, to taky,“ připustil jsem.

„Já tu svou viděl naposled, když mizela v mym pětilitrovym Mustangu,“ zasmál se. „To by člověk neřek, kolik se do sportáku vejde věcí. Když jsem koukal do těch prázdných skříní, hádal bych spíš na nějakej stěhovák.“

Zase jsem viděl ten kufr, který mi bejvalka nechala na chodníku. Půlka věcí z něj koukala ven. Balila ho ve spěchu. Marně jsem bušil na dveře vlastního domu. Do pytle, ten barák jsem postavil těmahle rukama! Život versus já, jedna nula.

„Mělo to ale i svou světlou stránku,“ mrkl svým jediným okem.

Jasně, teď přijde nějaký životní moudro. Tak šup, ať to máme za sebou.

„Když mi pak vyhořel dům, nepřišla o žádný svý hadry ani šminky,“ překvapil. „A ještě mi poslala textovku, jak je jí to líto. Ale já že jsem velkej kluk a určitě se z toho brzo otřepu.“

Aha, tak rozuzlení dorazí až teď.

„Vopravdický štěstí bylo,“ pokračoval, „že děti, který by jinak seděly doma a hrály nějaký ty svý přiblblý počítačový hry, šly někam chlastat. Takže když to baflo, nic se jim nestalo, protože tam nebyly.“

Představil jsem si, jaká by to asi byla ztráta, kdyby vyhořel můj štěnicemi prolezlý podnájem. Možná by šlo i o službu veřejnosti. Děti jsem ještě neměl, takže tohle jsem srovnat nedokázal.

„Jenže osud je neoblafnutelnej,“ navázal. „Mladýho srazil nějakej ožrala o týden později. Vážně. Přejel ho a zdrhnul. Nechal tam kluka ležet. Kdyby byl alespoň zavolal záchranku, třeba anonymně, nemusel jsem pak brečet nad čerstvym hrobem.“

„To je mi líto.“ A myslel jsem to vážně.

„Bad luck,“ mávnul rukou. „Holka to měla horší. Rakovina. Umírala v hroznejch bolestech. Mě ta svinská nemoc stála oko,“ ukázal na černý stín, „jí život.“

Zíral jsem na tu pásku a tentokrát nevěděl, co říct. Najednou jsem se nutně potřeboval podrbat pod sádkou. Ruku mi před týdnem přerazil vrátný dveřma. Vlastně jsem si za to mohl sám, neměl jsem ji tam strkat. Jenže když mě na hodinu vykopli z práce, nějak jsem to ke všem těm pádům špatně přijal.

„Byl jsem naštvanej na celej svět,“ povzdechl si. „A jak jsem se tak belhal ze hřbitova,“ pokračoval, „podruhý za pár tejdnu, cejtil jsem se úplně na dně. Pro co mám teď, doprdele, žít?“

Přesně. Pro co?

„Říkám ti, žádný rodiče by neměli přežít svý děti,“ zavrtěl hlavou. „To prostě není správný.“

Do hlavy se mi vloudila vzpomínka na mámu. Když jsem u ní byl naposled, zase mi promlouvala do duše. Lezlo mi to krkem, tak jsem prásknul dveřma a šel. Ale stejně jako teď, už tehdy jsem věděl, že má pravdu.

„A najednou šílená rána. Bum!“ roztáhl prsty a rozhodil rukama.

Fuj. Málem jsem znova spadnul.

„V tom baráku byla spousta lidí,“ rozzářilo se mu oko. „Vůbec jsem nemyslel. Všude prach, zborcený zdi, trosky. Vlítнул jsem tam. Vytáhnul jsem jednoho. Pak druhého. Třetího. Pak jsem to přestal počítat.“

Nevěřicně jsem se na něj podíval. Jako vážně?

„Hele, vůbec jsem nemyslel. Ale hlavně, všechny ty hrůzy, všechny ty starosti byly prostě fuč. Najednou nezáleželo na tom, co se už nedalo změnit. Tady šlo jen o to, co se ještě dalo zachránit.“

„A kolik jich nakonec bylo?“ vyklouzlo mi.

„Já vlastně nevím,“ připustil. „Probral jsem se až v nemocnici. Ztratil jsem v těch ruinách veškerou sebelítost, stejně jako obě nohy.“

„Do hajzlu,“ ulítlo mi zas. „To jako fakt?“

Poklepal na obě holeně. Nešlo to přeslechnout, dokonce ani v tom větru tady nahoře.

Ještě chvíli jsme tam jen tak tiše seděli. Nevím, kde se toulal on, ale já procházel svůj podělanej život katastrofu za katastrofou. A najednou jsem žádnou opravdovou nedokázal najít.

„No nic,“ prohlásil najednou. „Hele, rád jsem tě poznal, ale už musím.“

Prakticky se zvedal, když se ještě zarazil.

„Mimochodem,“ podal mi ruku, „Já jsem Dan.“

Pak se rukama odstrčil od parapetu a nohama odrazil od zdi jako v bazénu, načež zmizel pod okrajem. Srdce se mi zastavilo. A najednou vidím, jak se o kus dál a o kus níž nafouklo padákový křídlo. Dolehlo ke mně radostné zavýsknutí a pak se mi ztratil mezi ostatními věžáky.

Opatrně jsem se převalil na střechu a chvíli jen tak bez hnutí koukal nahoru. Nebeskou modř narušoval jen párek kroužících ptáků. Byli krásní. Byli vznešení. A na nás dole z vysoka...

A měli pravdu.